

den vist omforme disse Forhold og gjøre Noget; for at Officerersoppasserne ikke skulde være aldeles uskikede til deres Bestilling. Det er heller ikke et enestaaende Exempel; jeg kunde, dersom jeg ikke skulde blive beskylt for at være „munter“, nævne mangfoldige Exempler paa saadanne uheldige Officerersoppassere. Det ærede Medlem, der sidder her tæt ved mig (Beck), fik en Dag en ny Officeroppasser, og da han just samme Dag — det var smukt Veir, han vilde ride sig en Tour paa Bolden — ønskede, at hans Hest maatte tage sig forbeelagtigt ud, bad han sin nye Oppasser om at pudse Hesten rigtig smukt, rigtig godt. Saa gik Tyren hen og klippede Manken og Bandedloffen af Hesten; det syntes nu han saae godt ud. En saadan Oppasser kan en Officer ikke være tjent med at faae, og derfor sagde jeg, at Krigsbestyrelsen vilde forandre dette Forhold. Jeg har aldrig tænkt at ville fornærme den ærede Rigsdagsmand med mine Ytringer; hans Forslag er meget fornuftigt og godt; jeg har kun sagt, at det var uskyldigt; men jeg har ikke sagt, at det var for uskyldigt.

Ischering: De forffjellige Afvigelser, som det ærede Medlem her i Nærheden (Beck) har meent, der fandtes i Planen med Hensyn til de forffjellige Troppesafdelinger, naar man tager i Betragtning de Tjenstydelsler, som enhver Mand skal yde efter Loven, ere ubjævnede. Det er nemlig skeet paa den Maade, at Krigsbestyrelsen og Rigsdagen i sin Tid, hvad senere er vedblevet under Rigsrådet, ere blevne enige om, at der skulde udskrives saa meget mere Mandskab aarlig til de forffjellige Vaabenarter end det, der behøves til Armeens Forsyning, at man i de 4 Mars Mandskab har rundelig den samme Styrke som tidligere i de 8 Mars; det er skeet ved den større Pengebevilling, og

det er skeet expres af den Grund, at Mandskabet skulde have den fornødne Sikkerhed for, ikke uden særdeles Nødvendighed at blive indkaldt i de 4 sidste Aar af sin Tjenestetid. Naar det ærede Medlem mener, at det er ikke Noget, der hører hjemme i Værnepligtsloven, saa siger jeg, at det er netop det, der hører hjemme i Værnepligtsloven, at sætte en Begrænsning for de Ydelsler, der kunne kræves af Mandskabet; det er netop det, Værnepligtsloven skal gjøre, ellers vilde det være ligesaa urigtigt, at den udtalte sig for 8 Aar (Beck: Den Begrænsning, som ligger i Armeeplanen!). Begrænsningen ligger ikke i Armeeplanen; den Værnepligtslov, som bestaaer for Diebliffet, er bleven givet under den Forudsætning, at Mandskabet ikke skulde behandles anderledes, end den nærværende Armeeplan fastsætter, og dernæst for at faae det yderligere stabfæstet og saaledes udtrykt, at naar man engang igjen kom til at bearbejde Værnepligtsloven, det saa kunde blive klart, hvad der var forstaaet. Det er den simple Stilling. Sagen har, at de 4 første Mars Mandskab kan Krigsbestyrelsen indkalde til en hvilefornødhedstid; der behøves ingen yderligere Bestemmelser, naar Pengene ere tilstede, fra det 22de til 26de—27de Aar. Naar man kommer ud over det 26de—30te Aar, faaer det for den borgerlige Tilværelse en overordentlig stor Vigtighed, at man ikke for smaa Kunststykkefs Skyld i Fredstid, for lidt større Dvelfes Skyld skal kunne forstyrre en Mand i hans Stilling. Derfor kommer denne Bestemmelse, at i de næste 4 Aar skal den almindelige Indkaldelse ikke kunne finde Sted. Armeeplanen har for den langt overveiende Deel fastsat det saaledes, og det er gaaet fuldkommen ind i Sædvane og Bevidsthed.